

NAGYSZOMBAT

1-4 oldal

Húsvéti vigília, Urunk feltámadásának ünnepe

Olv.: Ter 1,1-2,2 – Zsolt 103 – Lk 24,1-12

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Az új tűz megszentelése******Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek! Emiatt a rendhagyó kezdés miatt egy két szóval szeretném a Testvéreket köszönteni, ennek a helye odakint lett volna. Megszenteltük az új tüzet. Ez a Föld, amely a mi otthonunk, sötétbe burkolódik. Persze ez a sötétség belőlünk árad és képes sötétbe burkolni azokat az utakat is ez az emberi világ, amely elvezet bennünket egymáshoz és együtt mindannyiunkat az Istenhez. Áldott ez a fény, mert bármekkora is a sötétség, a legkisebb fény is erősebb és győzedelmes.

Ezen az estén kérjük a világ világosságát, Jézus Krisztust, hogy öltöztessen bennünket az ő szeretetébe, hogy ebben a világban mi keresztények igazán Krisztust hordozó jellé lehessünk. Hiszen ennek a sötétségnek egyetlen ellenlábas van, Jézus Krisztus, és mi vele szövetkezünk, mert szeretnénk egy új világban élni. Isten eltervezte világban, emberi életünk boldogságára, örömére, gazdagságára. Kezdjük el ezt az ünneplést, amikor Jézus Krisztust köszöntjük, az új élet szerzőjét azzal az őszinte vágygal a szívünkben, hogy szeretnénk Jézus Krisztus közelségében új életre támadni a magunk örömeire és az emberiség javára.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Az Úr művelte bennük, velük és általuk. Húsvét az új lehetőséget kínálja fel nekünk, mert az Úr ma is bennünk csodákat akar látni, velünk egy új világot akar teremteni és általunk minél több emberhez el akarja juttatni az örömhírt, az újnak a lehetőségét, hogy ne magunknak éljünk, mert aki magának él, az halott. Egymásnak és egymásért éljünk és az újjászületés, a húsvéti üzenet pontosan ezt jelenti, hogy egymásért élünk, mert fölszabadított bennünket az Úr a börtönünkből, kihozott a fogságunkból és elindít bennünket egymás felé. És azt gondolom, hogy ezen az idei Húsvétunkon különösképpen is erre kellene gondolni, ehhez kellene kérnünk az Istentől is a bátorítást, hogy az Isten általunk tegyen csodákat.

Olyan fájdalmas szavakat hallottam a televízióban püspököktől is, hogy Magyarországon egyházközségek bomlottak föl, egyházközségek szűntek meg. Akkor engedjék meg, hogy én egy kicsit más szemszögből biztassam és bátorítsam magunkat, hogy milyen nagyszerű lehetőségeink vannak nekünk itt Európában és azon belül is Magyarországon.

Körülbelül fél évvel ezelőtt Szenegálban jártam. Ez is magyar mű, magyar gondolat szülötte, a Hungary Helps, az üldözött keresztények megsegítéséért létrejött szervezet. Ma már nagyon sok ország csatlakozott hozzá és egyedül éppen Európában, tőlünk nyugatabbra élő, valaha igazi keresztény népek, nemzetek értetlenkednek afölött, hogy mire ez?

A Hungary Helpsnek a keretében, Szenegálban, ahol 95% a muzulmán, 4% a katolikus, 1% egyéb más felekezethez tartozó, amikor egy ajándékot készítettek a számomra, meghívtak – igazából turistalátványosság ez ott sajnos –, hogy nézzem meg a Rabok szigetét. Mások

Pokol-szigetnek nevezik. Ez talán egy négyzetkilométernyi sziget a tenger hullámlázásában, körülbelül fél óra hajóúttal a parttól. Valaha a feketéket, többek között ezen a szigeten gyűjtötték össze és még sok más ilyen sziget volt Afrika mellett, és kegyetlen körülmények között tartották őket, míg jöttek a vásárra a gazdagok és vették-adták ezeket az embereket.

Képzeljék el, hogy amikor kikötöttünk a parton, egyenesen tartott oda hozzám egy ember, kiderült, hogy a szigetnek a vezetője és az ott lévő múzeumoknak a gondozója. Tudják mit mondott? Azért jöttem ki, hogy köszöntsem azt az embert, aki ide a Rabok szigetére a Boldogság szigetről érkezett. Először nem is értettem pontosan, és akkor ő látta az arcomon a csodálkozást és azt mondta, mi Magyarországra így tekintünk.

Kedves Testvérek, ez csak egy villanás, egy másik szemszögből utal a mi csodálatos lehetőségünkre. Egyébként mi magyarok számtalanszor jól sáfárkodunk a lehetőségeinkkel. Örülök, hogy Vecsei Miki itt van, hányszor hallhattuk ezt mi máltaiak, hogy nem véletlenül mondták azt a nyugatnémetek – akkor még Nyugat-Németország volt –, hogy a magyaroknak van a legnagyobb szíve. Nem véletlenül mondták Srí Lankán, a cunami után, hogy Magyarország a legnagyobb, mert a világ számtalan országa közül senki nem adott annyi segítséget, mint mi magyarok.

Kedves, jó Testvérek, ezt a felütést csak azért hoztam ide, hogy most, amikor 2022 Húsvétján mi azért gyűltünk itt össze... elég kevesen vagyunk sajnos, ez is árulkodik valamiről. A papoktól hallom, hogy a covid járvány után a templomokba az embereknek körülbelül a fele jön vissza, mint előtte, akik jártak az szentmisékre. Miközben mi most ezen a Húsvéton újjászületésről elmélkedünk, új életről gondolkodunk, új lehetőségekről. Talán így is mondhatnám – erről is sokat beszéltem az elmúlt év során – az európai örökségünket kell számba venni, hogy megmentjük, ha még lehet, Európát.

Persze nem mi magyarok, nehogy így gondoljuk, hogy mi vagyunk a megmentője Európának, meg más nemzeteknek, csak nekünk sajátos lehetőségeink vannak, amit értetlenkedve néznek Európában, meg más, távolabbi országokból is, mert ezek valamiképpen olyan jelenségek, amik a hit ihletésére történő cselekedetek. Ez is egy csoda, hogy mi gyenge, esendő emberek és sajnos még a hitünkben sem túl erősek, de valóban olyan helyzetben vagyunk, hogy bűn, ha elmulasztjuk a lehetőségünket. Egyébként pedig a jövőnkéről van szó itt Európában.

Úgy gondolom, hogy ez az idej esztendő, az idej Húsvét abból a szempontból is fontos, hogy tudunk-e megújulni, tudunk-e új úton elindulni. Nem óhajtok sokat beszélni, hiszen maga ez a mai este is hosszabb, mint ami időt itt szoktunk egy-egy alkalommal tölteni a templomban, de nagyon szeretném kimondani, amit Európa örökségeként kell nekünk számon tartani. Oly sokszor halljuk, hogy az európai örökség, az európai keresztény örökség, és soha nem hallok senkitől erre vonatkozóan egyértelmű meghatározásokat. Mi ez, miben áll ez?

Különböző gondolatok jelennek meg, miközben Európa a kereszténységben született és Európának az igazi öröksége a keresztény örökség. Most ezt a három szempontot mondom, sokat beszéltem róla, nem kell most sokat szólni: a hit, a szeretet, és a katolikus Anyaszentegyház mint közösség.

A hitnek a kockázatvállalása, vagyis az a bátorság, az a készség, hogy nem vagyunk olyanok, akik személyválogatók lennénk, ha igazán hívő emberek vagyunk. A hívő ember nyitott a másik emberrel való találkozásra és ebben a találkozásban születnek meg emberi kapcsolatok, e nélkül nem. Most nem mondom többet erről, úgyis sokszor szóltam már róla.

A másik a szeretet, amely az ember adóssága afelé az ember felé, akivel találkozott, sőt akivel közösségre jutott. Ezt a kapcsolatot a szeretet élteti, amely szeretet magától értetődően az áldozatból táplálkozik. Olyan a kapcsolatunk egymással, amilyen az áldozatkészségünk, ez a másik eleme az európai keresztény örökségnek.

A harmadik eleme maga a hívő közösség. A hívő közösség, amely azokból az emberekből jött létre, akik tudnak hinni, akik készek szeretni. Ezek az emberek alkalmasak arra, hogy közösséget hozzanak létre egymással, ezek az emberek alkalmasak arra, hogy egy közösségnek hordozó erői legyenek és ez a közösség az, amely Európát létrehozta, vagy amely közösségben jelent meg a keresztény Európa. Azon embereknek a közössége, akik egymásért élnek, akik egymást szeretik, akik egymásért áldozatot hoznak minden gyarlóság és minden gyengeség ellenére, hiszen nem vegytiszta ez a múlt, de reményteli mindenesetre még visszatekintve is erre.

Kedves jó Testvérek! Azt hiszem, hogy nekünk ma ezt az örökséget kell komolyan számba venni. Nem a hitről beszélni, hogy hiszünk, és nem a szeretetet emlegetni. Olyan könnyű emlegetni. Már a közösséggel nagyobb a gond, most a civil közösségekről nem is beszélek. A keresztény közösségeink gondját-baját kell, hogy lássuk és tudjuk. A kérdés az, hogy a mi élő hitünk és az erős áldozatkész szeretetünk képessé tesz-e bennünket arra, hogy valóban újjászülessenek a keresztény közösségek, az egyházi közösségek.

Nem véletlen, hiszen ha nyitott füllel élünk, akkor láthatjuk azt, hogy a Trianon tragédia után az elszakított területen élő magyar testvéreink életének egyetlen biztosítója a keresztény közösségek léte. Nélkülük már elfogytak volna, így is fogyóban vannak, így is féltjük őket és aggódunk a jövőjükért, de semmi másra nem tudunk hivatkozni. Hát ha ez sem elég a közösség szerepét, fontosságát tekintve, akkor mit akarunk.

Én azt szeretném ezen az ideai Húsvéton kérni a Testvérektől, vegyünk fontolóra, hogy ne csak szavaink legyenek, ne csak emlegessük a hitet, a szeretetet, meg az Egyháznak a szerepét. Bár egyre kevésbé emlegetjük az Egyház szerepét. Igen sokszor a templomi közösségek vagy – nem is tudom, mi a jó szó – a templomi együtt lévőknek az esetét is ismerve, bizony minden okunk megvan arra, hogy egy új kezdésen gondolkodjunk el. Mert mindaz a kezdeményezés, ami a nemzetünk javát szolgálja, ami a jövőnket szolgálja, ezekből az értékekből tud táplálkozni, más érték nincs. Hiába mondják a focipályán, hogy a rasszizmus nem pálya. Hát persze hogy nem. Meg hiába emlegetik, hogy szolidaritás. Mit jelent?

Kedves jó Testvérek! Azok a távol élő testvéreink úgy gondolnak ránk, mint akik a Boldogság szigetén élünk itt Magyarországon. Meg is köszöntem ennek a vezetőnek, hogy milyen könnyűvé tette számomra a beírást a vendégkönyvbe, mert csak erre kellett hivatkozni, amit ő mondott. Egy jó hír, még ha tudjuk is, hogy törékeny ez a hír is és mindaz, ami a kezünkben van. De mi nem akarunk azok közé az emberek közé tartozni, akik a szeretet útjáról lemondanak, és ahogy ezt nagycsütörtökön mondtam, ezeknek az embereknek a tragédiája az, hogy egy életen át önmagukat szerethetik.

És hogyha a tegnapi napra gondolok, akkor bizony nem feledkezhetünk meg arról gyengeségeink, gyarlóságaink tudatában, hogy igenis minden jóra törekvő ember arcán ott kell, hogy legyenek a bánatnak a könnyei, és akkor ezek a könnyek tisztára moshatják az arcunkat. Kívánok mindenkinek igazi megújulást, bátorságot és nagyon sok önzetlen megnyilatkozást és áldozatkészséget.

+ **A M E N** +

Szentmise befejezése

Kedves testvérek! Köszönöm, hogy együtt ünnepelhettünk és köszönöm azt is, hogy ilyen türelemmel, mégis lelki éberséggel sikerült együtt lennünk. Ezek rendkívüli időszakok hívó, keresztény életünkben. Ezekkel tartozunk az Istennek és tartozunk a keresztény örökségünknek és a keresztény jövőnknek. Kívánok mindenkinek egy igazi új kezdetet. Megérdemli a mi nemzetünk, a mi népünk, hogy számíthasson a mi elkötelezett keresztény életünkre, mert nincs más mentség, nincs más menekülési utunk. Vagy ez, vagy a süllyedés.

Isten velünk van, legyünk mi is egymással igazi testvéri közösségben!

+ ***Szentségi áldás*** +